

Skupina akvarelistk

Pred letom dni smo se kot skupina ljubiteljic umetnosti prijavile na razpis Ljudske univerze Jesenice. Podale smo se na ustvarjalno pot, ki nas je povezala v skupnost. Enkrat tedensko se zbiramo pod strokovnim vodstvom umetnice Laure Koder, ki nam s svojim znanjem in predanostjo odpira vrata v svet akvarelnega slikanja. V tem času smo prebudile umetnice v sebi, saj na papir prelivamo naša videnja, občutke, izražamo se skozi barvo, obliko ...

Laura spodbuja našo kreativnost in domišljijo, nam razkriva, da vsak zna in zmore, da nikoli ni prepozno, samo začeti in upati si je treba. Skozi slikanje spoznavamo svoj način izražanja, ki nikoli ni napačen, je samo individualen in unikaten. Naša srečanja niso le priložnost za učenje in izpopolnjevanje slikarske tehnike, temveč tudi dragocen čas za druženja, izmenjave izkušenj in osebne rasti. Dve uri na teden si vzamemo čas zase, da ustvarjamo, obenem se družimo, srkamo čaj in pripovedujemo zgodbe ...

Ob podpori Ljudske univerze Jesenice in Občine Kranjska Gora, ki nam velikodušno omogočata dejavnost in nudita prostor v večgeneracijskem centru v Kranjski Gori, smo razvile navdihujoč prostor za umetniško izražanje. Akvarel je tehnika, ki zahteva lahkotnost, hkrati pa dopušča spontanost in svobodo. Zahteva prakso in občutek za »nadzor« nad vodo in barvami, a omogoča neverjetno ustvarjalnost in subtilnost v izražanju. Prav to odkrivamo skozi vsak nov motiv, vsako potezo čopiča in vsako kapljo barve, ki najde svojo pot na papirju. Umetnost nas sprošča, opogumlja ter spodbuja k raziskovanju lastne ustvarjalnosti. Slike na razstavi so plod našega učenja in ljubezni do slikanja. Vsaka slika nosi svojo zgodbo, trenutek, ujet v barvah vodnih odtenkov. Vsak akvarel je edinstven, vsak pogled je drugačen. In vendar se vsi skupaj prelivajo v celoto – tako kot letni časi, ki jih opazujemo skozi okno umetnosti.

»Narava je naše edino bogastvo! Zavedajte se, da narava nikoli ni grda.
(Tudi mi smo del narave). Svet bo srečen šele tedaj, ko bodo imeli vsi ljudje duše umetnikov,
to je, ko bodo imeli veselje ob tistem, kar delajo.«

Auguste Rodin

Avtorice razstavljenih del:

Franja Krevzel
Mateja Požar
Alenka Luks
Mirjam Kozan
Marta Gorjup
Marija-Jerica Krofi
Jožica Markelj

Kustodinja razstave: Špela Smolej Milat.

Izbor del: mentorica Laura Koder.

Idejna zasnova, besedila in podnapisi: Franja Krevzel.

Jezikovni pregled: Neja Šmid, Zavod BOB.

Oblikovanje in tisk: Erika Kavalarič Mugerli, Rosje.

Izdal in založil: Gornjesavski muzej Jesenice, zanj Aljaž Pogačnik.

Naklada: 100 izvodov.

April 2025.

Na naslovnici:

Občina Kranjska Gora

Muzej Kranjska Gora, Borovška cesta 63, 4280 Kranjska Gora
Tel. +386 (0)4 58 81 999 | E-pošta: muzej.liznjek@gmj.si | Odprto: od torka do nedelje od 9. do 16. ure.

RAZSTAVA AKVARELOV

Pogled skozi okno

Muzej Kranjska Gora – Liznjekova domačija

11. april – 22. junij 2025

Pogled skozi okno ni nikoli samo pogled. Je trenutek med zunanjim in notranjim, med svetom, ki teče mimo, in tistim, ki obstaja v nas. Lahko je jasen in oster kot jutranja svetloba na steklu, lahko pa je zamegljen pogled, ki riše nepredvidljive poti. Včasih je svoboden – široko odprto okno, veter v laseh, vonj po zemlji, po dežju. Drugič je ujet – steklo kot meja med tem, kar je zunaj, in tem, kar ne more ven. Je pogled, poln pričakovanj, ali takšen, ki se izgublja v preteklosti, v barvah, ki so bile, v obrazih, ki so zbledeli. Nekatera okna so odprta v svet – na ulice, polne vrveža, na polja, kjer veter polaga valove v trave. Nekatera so obrnjena navznoter – na odsev, na razmišljanja, ki nimajo oblike, a kljub temu obstajajo.

Pogled skozi okno je vedno nekaj osebnega. Je okvir, ki ne določa le tega, kar vidimo, temveč tudi kako vidimo. In včasih, če se za trenutek ustavimo, skozi to isto okno svet pogleda nazaj. Pogled skozi okno ... Megleno jutro, cvetoči travnik, zimska belina, jesenska igra barv.

Naše slike, vpete v stare okvirje oken, govorijo o naravi, letnih časih in drobnih trenutkih, ki jih beležimo s potezami čopiča in igro vodnih barv.

Zima je ...

nostalgija miru, spokojnosti, tišine, ki ne potrebuje besed. Svet, zamrznjen v trenutek beline, kjer se vse giblje počasneje. Je samota, ki ni osamljenost, temveč nujen premor, razmislek, prostor za dih. Je čas zimskih radosti, iskrivosti. Mraz ščipa v lica, a v zavetju doma nas greje prasketanje ognja, vonj po kuhanem vinu, objem volnenih odej in požirek vročega čaja. Zima je krhkost veje pod težo snega, tema dolgih noči in odsev uličnih luči v ledenih kristalih. Mraz je le zunaj – v notranjosti tli ogenj, ki ne greje le teles, temveč tudi spomine.

Pomlad je ...

neizogibna. Nepovratna sila, ki razpira zemljo in lomi led. Je zeleni pok, ki pretrga tišino, divja rast, ki ne pozna umika. Je radost prebujenja – narave in nas samih. Je zrak, nasičen s preteklimi dežji in obljubo prihodnjega življenja. Pomlad je nemir, neukrotljiva energija, ki sili k rasti – rastlin, ljudi, misli. Ptičje žvrgolenje napolni zrak, zelene krošnje pa se razcvetijo v neustavljivem plesu življenja. Barve se prebujajo, vonji prelivajo. Pomlad ni le prebujenje narave, temveč tudi srca in duše.

Poletje je ...

vroče sonce, ki poljublja kožo, vonj morja, okus po sladoledu na razgretem jeziku in modrina, ki se razliva po nebu in vodah. Je svetloba, ki preseka sence, dolgi dnevi, ki se ne iztečejo v noč, temveč zgolj zbledijo. Poletje so nenadni nalivi, ki dišijo po svežini, in mavrica, ki zariše most med nevihto in jasnino. Je suha zemlja, vonj po soli in asfaltu. Poletje je trenutek na vrhuncu, vedoč, da bo razpadel v jesen.

Jesen je ...

vračanje. Tihožitje narave. Je vonj po gobah, trohnenju lesa in mokrega listja. Listje ne odpada – spušča se, da postane nekaj drugega. Narava dozori. To je čas hladnih večerov, meglic nad polji. Je čas hvaležnosti, ko se poletna lahkotnost umakne obilju plodov, ki vlečejo veje k tlom. Je sprejemanje minevanja, vonj po zemlji, ki se vrača vase. Jesen je odmev tistega, kar je bilo, in slutnja tistega, kar prihaja.

Vsak letni čas je zgodba o prehodu, o spreminjanju, o neizogibnosti kroga. In mi smo vedno nekje vmes – opazovalci, priče in delci tega večnega toka.